

og for Virksomheder under Stat og Kommune. Dette vilde dog være et Skridt i den rigtige Retning, og jeg vil udtale det Haab, at der bag de Udtalelser, som nu i de mange Aar ere faldne om denne Sag, vil staa Mænd, som villé være med til at gennemføre dette Lovforslag, og at det vil lykkes, om ikke maaske i Aar paa dette sene Tidspunkt saa dog i alt Fald næste Aar, at faa en Lov ud deraf. Og jeg har da den Tro til den højtærede Indenrigsminister, at han vil stille sig velvillig overfor Spørgsmaalet om at lovgive paa disse Omraader. Jeg har ogsaa en særlig Grund til at tro, at Statens Arbejdere ville komme ind under Begrebet: en lovfæstet Arbejdstid, og jeg har ligeledes den Tro til den højtærede Indenrigsminister, at han vil være mere velvillig stemt overfor Statens Arbejdere end f. Eks. den højtærede Trafikminister.

Jeg skal i Forbindelse hermed nævne, at Arbejderne paa Statsbaneværkstederne fornylig havde indgivet Andragende til Generaldirektionen om at faa Arbejdstiden forkortet til 53 Timer ugentlig. Og naar de begærede 53 Timer, var Grunden jo den, at man har 8 Timer om Lørdagen og derfor ønskede 9 Timer de andre Dage. Man havde vel helst ønsket 8 Timers Arbejdsdagen indført hver Dag, men man haabede bestandigt, at det Lovforslag, som her i Dag er fremme, skulde blive til Lov, og man ventede da ganske naturligt, at Statens Arbejdere vilde komme ind derunder. Dette Andragende blev indsendt i September Maaned forrige Aar, men først $\frac{1}{2}$ Aar efter behagede det den ærede Generaldirektør at sende Bud til Arbejderne om, at han vilde forhandle med dem. Denne Forhandling var en ren Parodi paa en Forhandling, den mest meningsløse Forhandling, jeg nogen Sinde har været med til — og jeg har dog været med til ikke saa faa —, fordi man ikke en Gang kunde strække sig saa vidt som til 53 Timer ugentlig hele Aaret rundt. Generaldirektøren meddelte, at han kunde kun gaa med til, at de i de 4 Vintermaaneder fik 54 Timer, han kunde ikke gaa videre end til, hvad der var gennemført indenfor den private Jernindustri. Forhandlingen kunde altsaa ikke en Gang føre til 1 Times Afslag, men Generaldirektøren udtalte derimod, at han kunde gaa med til, at man bibeholdt de 8 Timer om Lørdagen, mod at man saa en Dag om Ugen havde 10 Timer og 4 Dage om Ugen 9 Timer. Et saa meningsløst Forslag kan jeg ikke tænke mig, at den højtærede Indenrigsminister

vil gaa med til. Og jeg vil tillige sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg kan ikke forstaa, hvad Statens Værksteder have med den private Industri at gøre paa dette Omraade. Jeg kan ikke forstaa, at Statens Værksteder skulde være afhængige af, hvad der er indført i den private Industri. Det er jo saaledes, at Staten i al Almindelighed kommer bagefter, naar der skal gennemføres noget ogsaa paa dette Omraade. I den private Jernindustri fik man sidste Aar en Forkortelse af Arbejdstiden i Vintermaanederne med $\frac{1}{2}$ Time, men dette kunde Staten ikke gaa med til, skønt der var indgivet Andragende om at faa en forkortet Arbejdstid. Jeg kan ikke forstaa, at Generaldirektøren eller andre Embedsmænd skulde sidde og vaage over, hvad der indføres i den private Industri, thi Statens Arbejde er jo saa lidet afhængigt af den private Industri, saa der er ikke noget at tage Hensyn til. Hvad har det med den private Industri at gøre, at man paa Statsbaneværkstederne f. Eks. reparerer Lokomotiver og Vogne, Personvogne, Godsvoгне og alt, hvad dertil hører? Hvad har den private Industri med at gøre, at der fabrikeres Geværer eller Torpedoer eller andre af disse Ting, Staten har Brug for? Jeg kan ikke indse, at Staten skulde sidde og vogte paa, hvad der blev gennemført i den private Industri for saa at komme bagefter og gøre det samme. Jeg har derfor nogen Tro til, at den højtærede Indenrigsminister vil være med til at gennemføre en lovhjemlet Arbejdstid paa de Omraader, her ere nævnte, og at Statens Arbejdere i dette Tilfælde ville komme med.

Idet jeg nu slutter, vil jeg udtale det Haab og det beskedne Ønske, at dette Forslag snart maa blive ophøjet til Lov og faa sin Plads blandt de andre sociale Love. Det vil sikkert vække Taknemmelighed ikke alene hos den nuværende Slægt, men ogsaa hos den, som kommer efter os; den vil med Tak mindes os for, at dette Lovforslag blev vedtaget. Vi have vedtaget Tuberkuloseloven og andre Love for at forebygge Sygdomme. Men neppe vil nogen Lov bedre forebygge Sygdomme og deres Aarsager end en Lov om Indskrænkning af Arbejdstiden. Det vilde derfor være rigtigt, at man ved Siden af de prisværdige Foranstaltninger, som ere gennemførte fra Statens Side for at helbrede de syge, tillige vilde gribe ind paa det Omraade, her er Tale om. Det er jo ikke alene Socialdemokraterne, der arbejde paa indskrænket Arbejdstid, men alle Læger